

Dao Cắt Trong Lòng

Vợ ông Hàn tên Thực An . Cô ấy là một trong những người đẹp nổi tiếng của vùng này . Hục hặc với gia đình anh chị sao đó, cô ấy đem chồng con qua Hawaii lập nghiệp . Vài năm sau cô bỏ chồng Việt, lập gia đình với một người Mỹ . Vân quen Thực An ở Hawaii . Bẵng đi vài năm, Vân lại được mời đi dự tiệc cưới của cô ấy với ông Hàn . Vân kể, hôm đó An từ Hawaii bay về, hồi xe chạy dốc tới bệnh viện . Bà cụ nằm im lìm trên giường . Ảnh cụ đã để sẵn trên bàn rồi . Trong ảnh nụ cười của cụ quá đỗi hiền lành, môi thoáng một chút son, gương mặt cụ như rục rở hẳn lên . An hết nhìn ảnh lại nhìn đăm đăm vào vầng trán lạnh trơ của mẹ . Sau đó An đi ra, tránh không nhìn gương mặt nặng chình chịch của chị dâu . Tránh luôn đôi mắt sưng húp của chị Thúy . Không một lời dù nặng, dù nhẹ hé ra từ đôi môi mím chặt của cô ấy . Chẳng cần nhiều lời, An biết, bốn ông con trai sẽ bày ra đủ trò lễ nghi cho một đám tang rình rang để trấn an lòng lạnh, hiểu thảo . Cháu nội, cháu ngoại, khách khứa, bạn bè, thân sơ sẽ kéo tới nghìn nghịt sân chùa . An tìm một hàng ghế khuất kê dưới lùm cây trong khuôn viên bệnh viện ngồi suốt buổi chiều . Hai mắt An đỏ ké lên, nhưng cô ấy nhất định không khóc . Lúc mẹ còn khỏe, còn viết được thư than thở với cô, cô đã không có thì giờ để trả lời cho mẹ, dù chỉ một hai hàng chữ nhỏ cũng lờ luôn . Cô bận lắm . Cô túi bụi với việc nhà, việc công ty . Lòng dạ cô ở đâu ? Lưu lạc ở phương nào ? Buồn hay vui cô còn không có thì giờ nhỏ to với nó . Huống gì nhỏ to với người khác, dù người khác đó là mẹ ruột của cô . Cho nên bây giờ, cô nhất định không cho mình được quyền khóc mẹ . Cô không xứng đáng để khóc mẹ . Mẹ thọ 83 tuổi, ở góa 49 năm . Cô lẩm bẩm một mình : - Thọ 83 tuổi . Góa - lạnh - không - chồng - bốn - mươi chín - năm . Cô rùng mình . Một cái đau nhói lên, buốt từ trong óc buốt vào quả tim . Cô phải dướn người lên để thở, tay chặn lên ngực, mặt cô tái ngắt . - Tội nghiệp mẹ ! Tội nghiệp mẹ ! Cô tiếp tục làu bàu : - Đừng khóc ! Mà không đủ nhân cách để khóc một người mẹ như thế . Cô thấy mình buốt từ trong hồn buốt ra . Buốt trong tủy sống, buốt lên đỉnh đầu . Cô mỏi quá, cột xương cô chết xum . Suốt đêm qua không ngủ, 4 giờ sáng học tốc phóng ra phi trường . Vật vã ở phi trường, bồn chồn trên máy bay, rồi hụt hơi chạy đến bệnh viện . Bây giờ cô thấy mình vừa dần từng mảnh như một cái xác không hồn . Cô ngả oặt người ra sau, cổ dựa hẳn đầu lên thành ghế . Ngửa mặt nư vậy, cô nhìn thẳng được lên trời . Mây hôm đó không có hình thù . Mây như bị trời nén chặt . Lòng cô cũng bị nén như là dưa khú . Đá tảng xù xì từng khối đè nghiêng trong đầu cô . Thấy cổ mình đau, muốn đứt lìa, cô ôm đầu gục xuống . Thế rồi, người ta thấy cô đứng lên bỏ ra đường . Cứ như thế cô đi hoài . Đường rộng thênh thang . Xe vùn vụt chạy . Những con đường nước Mỹ chạy xa tít tắp, xa tít tắp ... Sáng hôm sau, An gọi Taxi ra phi trường, bay thẳng một lèo về Hawaii . Tang lễ trọng thể của mẹ có đủ mặt con trai, con gái, dâu rể, cháu họ, cháu ruột . Ai cũng khen bà cụ Trương có phúc, dâu hiền rể thảo, con cháu thành đạt . Chồng của An lúc đó cũng đội mũ mấn, dắt hai con đi sau quan tài mẹ vợ . Người ta xăm xì sự vắng mặt của cô út Trương Thực An . Chị dâu của cô cứ phải mời miệng phân trần rằng cô út nghe tin mẹ qua đời, ngã lẩn ra bất tỉnh phải đưa vào bệnh viện, bác sĩ cấm không cho đi máy bay nên cô út không thể nào về kịp . An về Hawaii, gia đình chồng một rề ở vây quanh nhà . Thấy cô về một mình, đầu không quấn khăn tang, hai con mắt lạnh tanh thấy sợ . Họ sững sờ nhìn cô . Có một cái gì cực kỳ bằng giá đã bọc chặt cô mất rồi . Đến nỗi cả nhà không ai dám lên tiếng hỏi cô một lời . - Thọ 83 tuổi, không chồng 49 năm . Cô nghe mình lảm nhảm suốt đêm câu nói cụt đầu cụt đuôi này mãi không biết chán . Cô biết rõ mẹ cô đa cảm và yếu ớt hơn cô nhiều . An nhớ lúc nhỏ đi học về, cô hay chạy vào bếp lục chạn thức ăn tìm bánh ngọt hay chè mẹ thường nấu sẵn để ăn vụng . Rất nhiều lần An thấy mẹ dấm dúi chùi nước mắt . Lần nào mẹ cũng vội vàng cười gượng với cô . Nụ cười của mẹ không bút mực nào tả xiết : - Mẹ ham rẻ mua nhầm than sống, khói làm mắt mẹ xót quá . Cô vô tâm, hay tại cô giống cha ? Thừa hưởng ở cha cái bộ ruột nguội ngơ của bên nội . Cha quá đỗi vô tình, lòng cha phải lạnh lẽo lắm, nên mới dục đại cho mẹ một bầy con, bốn trai hai gái rồi lẩn quay ra như thế . Di Tư vẫn nói cha An mê mấn ba cái trò chính trị nên làm khổ mẹ . Cả đời cha cứ hục hặc với chuyện vá trời lấp biển của người khác, cứ xớn xác như Don Quixote vác kiếm cùn đánh nhau với cái cối xay gió . Lâu lâu buồn đời lại về tặng cho mẹ An cái bầu rồi hiên ngang vác bị gậy đi nữa . Cho tới ngày mẹ nhận hung tin cha chết ở một xó rừng, mẹ khóc hết nước mắt lặn lội đi tìm